

DE SEINE BIJ ST.-MAMMÈS, NAAR EEN O. I. INKTTEEKING VAN BERN-KLENE.

die zijne oogen uitwreef, niet wetend of hij nu werkelijk den genius van het woud voor zich had gezien, dan of hij gedroomd had.

* * *

Fontainebleau, oorspronkelijk een landelijk stadje, dat zijn bestaan dankte aan het kasteel waarom het gebouwd was, is in verloop van tijd een echte provinciestad geworden, welker snel toenemend welvaren er het voorkomen van banale parvenu-achtigheid aan gegeven heeft. Dat welvaren dankt het voornamelijk aan de talrijke vreemdelingen, meerendeels Engelschen en Amerikanen die er het mooie jaargetijde — van af het begin der lente tot diep in den herfst — komen doorbrengen, in villa's en hôtels waarvan meerderen al het uiterlijk en den omvang aannemen dier moderne caravanserais, welker pronkerige aanstellerigheid geheel past aan den geest van onzen tijd.

Wie het beste en het schoonste van Fontainebleau wil genieten, moet de stad Fon-

tainebleau vergeten. Dan blijft over het kostbaar juweel, dat in historische vermaardheid en kunstschoon uitblinkt boven alles wat een schitterperiode van drie eeuwen pracht en weelde heeft nagelaten.

Van dat kasteel, waarmee van alle kasteelen van Frankrijk, of zij koningen en keizers tot paleizen dienden, of burchten waren van rijks grooten en vazallen, geen enkel zich meten kan in grootschheid en schoonheid, de geschiedenis te verhalen, zou bijna gelijk staan met het schrijven der geschiedenis van het Fransche Koningschap en van het Eerste Keizerrijk tevens. Want het was de tweede der Capetingische koningen, de vrome Robert II, die in het laatst der tiende eeuw er den grondslag van legde, en het was den 20sten Maart 1815, dat Napoleon I, van Elba teruggekeerd, in den voorhof van het kasteel, op den hoefijzervormigen eeretrap vóór den hoofdingang — waar hij nog geen jaar te voren van de soldaten der oude garde had afscheid genomen — een wapenschouwing hield.